

מכתבים

סליחה, אבל מה הולך פה? משמאל לימין: תיקוה ארביב — געצרה... באשמת סחר בהרואין; פנינה חיים — נתפסה בנמל התעופה. היא לא יצאה במשך 19 יום לשירותים, כדי למנוע הוצאת סמים מקיבתה; עליזה ביטון — גנידונה... למאסר של שנתיים על חלקה ברשת שעסקה במיסחרי סמים. מי הגברות האלה? דוגמניות-צמרת? ילדות-טובות ירושלים? מיטב הנוער? מה יש לרומם אותן בכתבת-חינוכיים? ועוד, לסיום, רחמנות עליהן, איזו ארוחת-צהריים (מרקישעועית תפל, קציצת-סויה ותפוז לקינוח). אולי שכחתם על מה מבלות הגברות האלה בכלא? אלה הן סוחרות-סמים, מפיצות-סמים, בלדריות-סמים. האם אתם מכירים הרבה פשעים כלפי הזולת החמורים מפשע הפצת-הסמים? הייתי מספרת אותן בעצמי. אבל קרחת לכל אחת. תיספורת אפס.

לאה עינבל, תל-אביב

דניאלה של הסרטים

על סירטי חסמבה ועל סירטי תותי-בר (העולם הזה 3.7).

דניאלה שמי, זה שום דבר אישי, אבל אני פשוט אוהב אותך. לקחת מילים מהפה שלי. בכל פעם שאני כבר מתפנה ורוצה לצאת בערב לאיזה סרט, איזה מערבון טוב או איזה סרט-מתח ראוי

קוראת הופמן ובעלה
אם לארבעה, סבתא לשניים

לשמו, לאשתי יש תמיד כאמתחת איזה תותי-בר או אשתקד במאריינבאד, מלווה בהערות מסוג, "לא קראת מה שהיא כתבה בעיתון, איזה סרט, איזו תאורה, איזו זווית-צילום, איזה כטיח?" ואני אומר לה: רותי יקורתי, אני בסך-הכל רוצה ליהנות שעתים, לא רוצה לראות סרט מהאקדמיה, שוכה בפרס-תמרה-פח בריקיוויק, רוצה לראות את ג'יימס בונד והחתיכות שלו? דן שטרומן, תל-אביב

סוד השוויון

עוד על שוויון-המינים במדור מה הן אומרות / מה הם אומרים (העולם הזה 3.7)

אני מתפלאה על הקוראת צוויבל, הדורשת כי נגד כל גבר, המביע את דעתו במדור מה הם אומרים תופיע אשה, ולהיפך. זה לא יהיה שוויון. זה יהיה אי-שוויון או, לפחות, שוויון מדומה ומלאכותי. כי למה הכוונה בשוויון של ממש? שמתיי-חסים לדיעותיו של הנשאל/ת, ואז לא חשוב אם יהיו גישה אומרים במדור או שש אומרות, או כל חלוקה אחרת. ואילו הקפדה סכמאית, אשה אחת כנגד כל גבר אחד, היא לא שוויון, היא סתם קיפוח, כי מתייחסים למין הנשאל/ת ולא לדעתו/ה. סוד השוויון הוא אחד בלבד: מה יש לנשאל/ת לתרום למדור. רחל רעואל, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות. מישפטיות או טכניות.

(המשך מעמוד 3)

איפה שאתה לא נוגע כמפה של הארץ, אתה תמיד תופש את עצמך אומר "יא אלה, איך המעגלים של ההסטוריה נסגרים?" הנה למשל מיכתבו של הקורא פרידמן, שסיפר על שדה-התעופה הבריטי על שפת הכינרת (במקום שבו מצוי קיבוץ מעגן), ששימש כבסיס-אימונים לצנחנים הארצישראליים שצנחו באירופה הכבושה בידי הגרמנים. האם ידעתם, כי 30 שנים קודם לכן שימש אותו מינחת (זה מה שזה היה, לא שדה-התעופה, רק מינחת, כסך הכל) כבסיס של להקת-תעופה גרמני שהיה נספח לצבא התורכי בארץ בימי מלחמת-העולם הראשונה?

דב דבורין, טבריה

סליחה

טעות בזיהוי גברת בתצלום (העולם הזה 22.6)

בהעולם הזה התפרסמה, בראיון עם חבר-הכנסת מוחמד מיעארי, תמונת, כשמאחוריי בעלי, כשמן הכותרת תחת התמונה משתמע כי זו היא תמונה של אשת הח"כ הגברת שאריה מיעארי, שתוארה בראיון כגברת ערכיה, יפה מאוד.

אך אני אינני אשה יפה, גם לא ערכיה, ובהחלט לא נשואה לח"כ מיעארי. אני יהודיה, אם לארבעה בנים מבוגרים, סבתא לשניים, נגנת

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תא-דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צילמי מערכת: ציון צפריר, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרונן ♦ המו"ל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הרפוס החדש ♦ בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר"ב בע"מ, תל-אביב

שחזר בליה מחו"ל התקשר עם המערכת כדי לברר את הפרטים, ואחרי-כך נקט אמצעים משלו. ההמשך מופיע בעמודים 98.

לנקר

את העין

בימיקרם היה נהוג להרוג שליחים, המביאים בשורות רעות. היה בזה משהו מאגי — כאילו הריגת השליח באה לכטל את הבשורות הרעות עצמן.

דויד המלך ציווה להרוג את הגער העמלקי, שהביא לו את הבשורה על מות שאול ויונתן. (אומנם נאמר בתנ"ך שהגער-הגר נרצח מפני שעזר לשאול להתאבד, אך זהו תירוץ שקוף). לאחר מכן התקרמה האנושות, והכל הבינו כי לא יתכנו יחסים סבירים בין עמים ובין בני-אדם, אם צפויה סכנה מתמדת לשליחים. לכן התגבש עיקרון הפוך, השליח זכה בחסינות מוחלטת. פגיעה בשליח הפכה פשע שלא יכופר. על פי חוקי רומא, הריגת שליח רומי היתה עילה למלחמה. המיקרם הבולטים, שבהם הופר כל זה, רשומים בסיפרי-ההיסטוריה, לריאון-עולם. הומצאו מלבושים מיוחדים כדי להבליט את השליח, לכל יפגע בו איש.

העיתונאי המודרני הוא שליח הציבור במקור מות של אירועים. הכל מבינים כי התברר המור דרנית בכלל, והחברה הדמוקרטית כפרט, אינה יכולה לתפקד בלא ורם חופשי של מידע בתמונה, בכתב ובאומר.

לעיתונאים אין מדים מיוחדים. רק לעיתים, במקומות מסוכנים במיוחד, המציאו העיתונאים לעצמם מדים מיוחדים. כך, בשנים הראשונות של מלחמת-האזרחים הלבנונית, היו עיתונאים מע"ב רבים לובשים חולצות-טי, שעליהן הכתובת הבולטת: "גא לא לירות! אני עיתונאי!"

הפגיעה בעיתונאי היא פשע חמור יותר מאשר פגיעה באדם אחר — לא מפני שהעיתונאי הוא אדם מיוחד, אלא משום שהוא ממלא תפקיד ציבורי חיוני, המכריח אותו לאיפעם להימצא במקום של אירועים אלימים. הכתב יכול לפעמים לשמור על מרחק מסוים, אך הצלם-העיתונאי חייב להגיע אל מוקד האירוע ממש. אם לא יוגן מפני האלימות, לא יראה הציבור הרחב את אשר הוא חייב לראות ולדעת. הפוגע בצלם-עיתונות מנקר את עינו של הציבור. הפוגע בעיתונאים, סוטים את אוני הציבור.

משום-כך יש סכנה נוראה במסע המתנהל בארץ מזה שנים — מסע של הסתה פרועה נגד העיתונות. אריאל שרון עלה על הכל, כאשר האשים את "התיקשורת" בכל האסונות שהיא הביאה על עם-ישראל. אך אין הוא יחיד במערכה עכורה זו. פוליטיקאים רבים שותפים לפשע זה, וגם ידיו של נשיא-המדינה אינן נקיות.

מסע זה של "עליהם" על העיתונות אינו אלא חזרה לימי-קדם. לאמונה המאגית שהמצב יש תפר אם ייהרג האיש המביא את הבשורות הרעות. זוהי גישה פרימיטיבית, ואין זה פלא שהיא מוצאת הר בליבם של אנשים פרימיטיביים. שניאת-העיתונות, שהתפתחה בקרב היסטוריות הפרימיטיביים והאלימים ביותר של המישטרה, הנגזעים ממילא כסאדיזם הולך ומתגבר, היא שהולידה את פרשת צלם-העיתונות רחמים יש"ר אלי, המתוארת בעמודים 76.

דב דבורין

קליא יקני.

בבל אשמה שולמית יריב, וגם חנה גבאי, מזכירת המערכת. את שולמית יריב מכירים הכל. חנה גבאי אינה מזכרת ברבים.

אם העולם הזה הוא מוסר, חנה היא מוסר-בתוך-מוסר. יש לה יזכרון פנומנאלי. היא זוכרת כל תמונה וכל כתבה שפורסמה בהעולם הזה ב-30 השנים האחרונות. שום מחשב אינו יכול להתחרות עימה.

חן מזה יש לה טביעת-עין בלתי-ריגילה, פרי נסיון של שנים.

לולא שולה וחנה, היתה צעירה בשם מאיה חיה עתה כשקט, מוגנת על-ידי צואיסור-פירסום שניתן על-ידי שופטת על סמך עדות כוזבת, ואילו לשופט-בדימוס חיים שפירא היה נגרם צער רב.

בתו של שופט

ובך קרוו הרברים:

ביום הראשון בבוקר נכנסה למערכת צעירה בשם מאיה, ובירה צואיסור-פירסום של השופטת המחוזית שולמית ולנשטיין. על פי הצו, אסור היה לפרסם את שם-מישפחתה של מאיה זו, וכל פרט על מישפחתה, אחרי שתנה ערות כפרשת-האונס שבה הורשע ירידה, אחיו של הזמר וזהר ארגוב. העניין עצמו כבר היה ידוע לנו. מפני שהעורכת שלנו לענייני-מישפט, עורכת-הדין אילנה אלון, סיפרה לנו עוד ביום השישי שבתו של השופט חיים שפירא, מי שהיה נשיא בית מישפט השלום בתל-אביב, העידה לטובת האנס. גם או ביקשה הצעירה לאסור את פירסום שמה, בשל מעוררו הרם ולשעבר של אביה.

באותו הזמן הגיעה למערכת שולמית יריב, שהיא קרובת מישפחה של אחד השופטים, וגם ירדת-מישפחה של חיים שפירא. משום-מה לא פגשה שולה עדיין בכנותיו של השופט שפירא ולכן לא התעורר חשדה למראה מאיה. היא שמעה מפי מאיה כמה העניין, והבטיחה לראוה לכך שה מערכת אכן תקפיד על מילוי צואיסור-פירסום. מאיה הלכה כשליבה טוב עליה.

אולם משהו עורר את חשדה של שולמית יריב, אולי משהו תתי-הכרתי. גם אצל חנה התעורר ספק, "זאת לא בת של שופט!" טענה. התנהגות הצעירה וצורת-הדיבור שלה עוררו את החשד. לשולה היה פיתרון פשוט ליישוב הבעיה. היא טילפנה לביתו של השופט-לשעבר, כששמעה שזה נמצא בחוץ-לארץ. דיברה עם בנו, שגם הוא עורך-דין. היא שאלה אותו אם יש לו אחות בשם מאיה, ושמעה מפיו הכחשה נמרצת. אומנם יש לו אחות, סיפר, אך אין שמה מאיה, ומעולם לא היתה מעורבת עם אחיו של וזהר ארגוב. ליתר ביטחון הבטיח לבוא מייד למערכת. כדי לייצר בתמונת שזולמו בבית-המישפט על-ידי צלם-המערכת צבי טישלר, כדי לוודא שאכן אין הצעירה קשורה במישפחת השופט שפירא בכל דרך שהיא.

כשבת הבן, רון שפירא, למישרדי-המערכת, בליווי אחותו היפהפיה חנית, הוא קבע מייד כי הצעירה מאיה אינה בת מישפחתו. מכאן עברו הדברים לידי אילנה אלון, שהתקשרה עם התובעת כמישפט, ולאחר מכן עם השופטת ולנשטיין. ואילו השופט-בדימוס חיים שפירא,